

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 64.800/VR
van 5 februari 2019

een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap
'houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van (...)
tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de
Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke
Gemeenschapscommissie betreffende de classificatie van films,
vertoond in Belgische bioscoopzalen'

Op 26 november 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen,^(*) een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap ‘houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van (...) tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende de classificatie van films, vertoond in Belgische bioscoopzalen’.

Het voorontwerp is door de verenigde kamers onderzocht op 15 januari 2019. De verenigde kamers waren samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, voorzitter, Pierre VANDERNOOT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE, Luc DETROUX, Koen MUYLLE en Patrick RONVAUX, staatsraden, Jan VELAERS, Sébastien VAN DROOGHENBROECK, Marianne DONY en Bruno PEETERS, assessoren, en Bernadette VIGNERON en Annemie GOOSSENS, greffiers.

Het verslag is uitgebracht door Xavier DELGRANGE, eerste auditeur-afdelingshoofd, en Tim CORTHAUT, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 5 februari 2019.

*

---

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85*bis*.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2.1. Het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap strekt ertoe instemming te verlenen met het samenwerkingsakkoord van 23 oktober 2018 ‘tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van Brussel-Hoofdstad betreffende de classificatie van films, vertoond in Belgische bioscoopzalen’.

2.2. Het samenwerkingsakkoord voorziet in een uniform classificatiesysteem voor films (artikel 2) en trailers (artikel 5). Tijdens een proefperiode volgt een tijdelijke expertencommissie het systeem op (artikel 3). In beginsel classificeert de aanbieder² van de film die voor het eerst vertoond wordt in de Belgische bioscoop, zelf de film volgens het uniform classificatiesysteem, maar in uitzonderlijke gevallen kan de aanbieder verzoeken dat dit gebeurt door het secretariaat (artikel 4). De communicatie van de classificatie aan het publiek wordt geregeld (artikel 6).

Voorts wordt een secretariaat voor de classificatie van films opgericht, dat zal worden beheerd door de Vlaamse Gemeenschap en dat instaat voor de opvolging van de classificatie van films, de opvolging van de klachtenbehandeling, het secretariaat van de klachtencommissie, het bijeenroepen van de stuurgroep en de contacten met de eigenaar van het classificatiesysteem “Kijkwijzer” (artikel 7). Er wordt eveneens voorzien in een mechanisme voor klachtenbehandeling (artikelen 8 tot 10).

De nadere regels voor de classificatie, de communicatie, de trailers, en de klachten (inclusief de sancties) worden bepaald in het reglement ‘voor de classificatie van films die voor het eerst vertoond worden in een Belgische bioscoop’ (hierna: het reglement), dat deel uitmaakt van het samenwerkingsakkoord, maar dat kan worden gewijzigd op voorstel van de stuurgroep na goedkeuring door elke bevoegde autoriteit (artikel 11).

Er wordt ook een stuurgroep opgericht die bestaat uit een vertegenwoordiger van elke partij en die instaat voor de implementatie van het samenwerkingsakkoord, aanpassingen aan het samenwerkingsakkoord of het reglement kan voorstellen, wijzigingen aan het classificatiesysteem kan voorstellen en ook instaat voor de algemene evaluatie twee jaar na de inwerkingtreding van het classificatiesysteem (artikelen 12 en 13).

---

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² De aanbieder is in principe de distributeur maar kan uitzonderlijk ook de producent zijn (artikel 1, 1°).

De financiering van de ontworpen regeling wordt bepaald, waarbij de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie jaarlijks voor 31 maart een voorschot aan de Vlaamse Gemeenschap betalen, en het resterende bedrag wordt betaald “op basis van een verzoekschrift tot betaling met een berekening van de definitieve kostprijs” (artikel 14).

Er wordt in een bijzondere regeling voorzien voor de Duitstalige Gemeenschap, waarbij voor de classificatie van Duitse films en in het Duits gedubde films het Duitse classificatiesysteem zal worden toegepast (artikel 15).

Een “bevoegde autoriteit” kan het classificatiesysteem uitbreiden naar de lineaire en niet-lineaire omroepen of naar andere media. In voorkomend geval kan het financieringsmechanisme daartoe worden herzien (artikel 16).

De geschillen die rijzen over de uitlegging of de uitvoering van het samenwerkingsakkoord worden beslecht door een rechtscollege als bedoeld bij artikel 92*bis*, §§ 5 en 6, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (artikel 17).

Ten slotte worden de wet van 1 september 1920 ‘waarbij aan minderjarigen beneden de 16 jaar toegang tot de bioscoopzalen wordt ontzegd’ en het samenwerkingsakkoord van 27 december 1990 ‘tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van Brussel-Hoofdstad betreffende de oprichting, samenstelling en werking van de intergemeenschapscommissie voor de filmkeuring’ opgeheven (artikel 18), wordt de inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord geregeld (artikel 19) en wordt de periode bepaald voor dewelke het samenwerkingsakkoord is gesloten (artikel 20).

BEVOEGDHEID

3.1. Sinds de Zesde Staatshervorming wordt luidens artikel 5, § 1, V, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 de “filmkeuring, met het oog op de toegang van minderjarigen tot bioscoopzalen” beschouwd als een persoonsgebonden aangelegenheid zoals bedoeld bij de artikelen 128, § 1, en 130, § 1, 2°, van de Grondwet. In de toelichting bij het voorstel dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’, dat het voormelde artikel 5, § 1, V, heeft ingevoegd in de bijzondere wet van 8 augustus 1980 wordt onder meer het volgende gesteld:

“Deze bepaling betreft de bevoegdheidsoverdracht inzake filmkeuring.

De gemeenschappen zijn, binnen hun bevoegdheid voor radio-omroep en televisie, reeds bevoegd om regels uit te vaardigen, weliswaar met naleving van de Europese regels, ter bescherming van minderjarigen tegen audiovisuele programma’s die hun fysieke, mentale of morele ontwikkeling kunnen schaden, onafhankelijk van de drager. Deze regels kunnen bijvoorbeeld de classificatie en beschrijving van de programma’s betreffen.

De gemeenschappen zijn daarentegen niet bevoegd om de toegang van minderjarigen tot bioscoopzalen te regelen. Volgens de Raad van State valt deze materie momenteel onder de residuaire bevoegdheid van de federale overheid. Deze materie wordt

geregeld door de wet van 1 september 1920 waarbij aan minderjarigen beneden zestien jaar toegang tot de bioscoopzalen wordt ontzegd. Deze wet verbiedt jongeren beneden zestien jaar de toegang tot bioscoopzalen, behalve wanneer de vertoonde films zijn goedgekeurd door een commissie, waarvan de samenstelling, de organisatie en de werking worden vastgesteld door de Koning. Daartoe werd het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende oprichting van de Commissie voor de filmkeuring getroffen.

Dit voorstel van bijzondere wet heeft tot doel de bevoegdheid inzake de filmkeuring, en dus om de toegang van minderjarigen tot bioscoopzalen te regelen, aan de gemeenschappen over te dragen.

In zijn arrest nr. 137 262 van 18 november 2004 besliste de Raad van State dat de aangelegenheid ‘filmkeuring’ niet onder de gemeenschapsbevoegdheden inzake ‘jeugdbescherming’ of deze inzake ‘schone kunsten’ valt. Het is derhalve een residuaire federale aangelegenheid. Dit sluit aan bij de adviespraktijk van de afdeling wetgeving, die van oordeel is dat de ‘keuring van culturele gegevensdragers’ niet kan worden geacht te behoren tot de jeugdbescherming.

Het Overlegcomité stemde op 7 maart 2007 in met de bevestiging door een werkgroep dat *‘de bevoegdheid betreffende de keuring van films een gemeenschapsbevoegdheid blijft’*. Het Overlegcomité besliste ook om *‘gebruik te maken van artikel 92ter, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, om de vertegenwoordiging van het federale niveau en de gemeenschappen in de intergemeenschapscommissie voor filmkeuring te regelen. In afwachting van een wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen geeft dit juridische rechtszekerheid aan het optreden van het federale niveau en de gemeenschappen inzake deze materie’*.

In een advies van 26 januari 2007 stelde de algemene vergadering van de afdeling wetgeving van de Raad van State dat de bevoegdheid inzake de keuring van culturele gegevensdragers aan de gemeenschappen, best niet wordt toegewezen als een onderdeel van de aangelegenheid van de jeugdbescherming, of ruimer, als een aangelegenheid ressorterende onder de bijstand aan personen (advies 42.187/AV over een voorstel van bijzondere wet tot wijziging van artikel 5, § 1, II, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (*Parl.St.*, Senaat, 2006-2007, 3-1716/2)).

Daarom wordt door dit voorstel van bijzondere wet een nieuwe onderverdeling in artikel 5 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen ingevoegd.

In Brussel komt het aan de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie toe om de regels vast te stellen met betrekking tot de toegang van minderjarigen tot bioscoopzalen.

De gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie hebben in het verleden een Samenwerkingsakkoord gesloten betreffende de oprichting, samenstelling en werking van de intergemeenschapscommissie voor de filmkeuring (Samenwerkingsakkoord van 27 december 1990 tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van Brussel-Hoofdstad betreffende de oprichting, samenstelling en werking van de intergemeenschapscommissie voor de filmkeuring gewijzigd door het

Samenwerkingsakkoord van 3 oktober 2001) dat *in casu* uiteraard zal kunnen worden toegepast.”³

De Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie zijn derhalve in beginsel bevoegd voor het samenwerkingsakkoord waaraan het voorontwerp beoogt instemming te verlenen, onder voorbehoud van hetgeen hierna wordt opgemerkt.

3.2.1. Artikel 16, § 1, van het samenwerkingsakkoord bepaalt:

“Wanneer een bevoegde autoriteit het classificatiesysteem wenst uit te breiden naar de lineaire en niet-lineaire omroepen of naar eventuele andere media, kan deze hier gebruik van maken.”

Deze bepaling kan, onder voorbehoud van opmerking 3.2.2, worden aanvaard voor zover de uitbreiding betrekking heeft op een aangelegenheid die tot de bevoegdheid van de gemeenschappen of de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie behoort. Zo werd er bijvoorbeeld in de in opmerking 3.1 aangehaalde parlementaire voorbereiding op gewezen dat de gemeenschappen op grond van hun bevoegdheid inzake radio en televisie⁴ kunnen voorzien in de classificatie en beschrijving van programma's ter bescherming van minderjarigen tegen audiovisuele programma's die hun fysieke, mentale of morele ontwikkeling kunnen schaden. Het classificatiesysteem waarin het samenwerkingsakkoord voorziet zou dan ook kunnen worden uitgebreid tot dergelijke programma's.⁵

Een uitbreiding tot een aangelegenheid die niet tot de bevoegdheid van de gemeenschappen of de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie behoort, kan daarentegen enkel worden aanvaard voor zover is voldaan aan de voorwaarden om een beroep te kunnen doen op de in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bedoelde impliciete bevoegdheden.

3.2.2. Uit artikel 16, § 1, van het samenwerkingsakkoord vloeit echter voort dat de beslissing om het classificatiesysteem uit te breiden naar de lineaire en niet-lineaire omroepen of naar andere media wordt genomen door “een bevoegde autoriteit”. In artikel 1, 3°, van het samenwerkingsakkoord wordt bepaald dat onder “[b]evoegde autoriteiten” wordt verstaan “de ministers die dit akkoord ondertekend hebben”. Hiermee worden de ministers bevoegd voor de filmkeuring bedoeld.⁶ Bijgevolg zou een individuele minister het toepassingsgebied van de ontworpen regeling kunnen uitbreiden tot de lineaire en niet-lineaire omroepen of naar andere media.

De beslissing om het classificatiesysteem uit te breiden tot lineaire en niet-lineaire omroepen of naar andere media, zal verplichtingen inhouden voor derden, namelijk voor de

³ *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 75-77.

⁴ Of “de inhoudelijke en technische aspecten van de audiovisuele en de auditieve mediadiensten met uitzondering van het uitzenden van mededelingen van de federale regering”: artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

⁵ Het classificatiesysteem “Kijkwijzer”, dat volgens het samenwerkingsakkoord zal worden gehanteerd voor films, kan ook op televisieprogramma's worden toegepast, zie <http://www.kijkwijzer.nl/kijkwijzer>.

⁶ Zie opmerking 4.

betrokken omroeporganisaties of de distributeurs van de andere media in kwestie, waarvan de niet-naleving kan worden gesanctioneerd met administratieve geldboetes. Bovendien houden die verplichtingen een inmenging in in de vrijheid van meningsuiting, zodat de uitbreiding van de ontworpen regeling betrekking heeft op kwesties die verband houden met de grondrechten, die niet aan de regering of, *a fortiori*, een individuele minister kunnen worden overgelaten.

Aangezien het niet de bedoeling kan zijn om een dergelijke bevoegdheid over te dragen aan de ministers bevoegd voor de filmkeuring, schrijve men in artikel 16 “een partij”, in plaats van “een bevoegde autoriteit”.

3.3.1. Het samenwerkingsakkoord en het reglement dat er deel van uitmaakt, verlenen aan het secretariaat voor de classificatie van films een verordenende bevoegdheid. Zo moeten de vermeldingen van de classificatie van een film door de aanbieder en de bioscoopexploitant gebeuren op de wijze bepaald door het secretariaat (artikel 6, § 3, van het samenwerkingsakkoord en de artikelen 2, § 3, en 3, §§ 1 en 2, van het reglement). Voor de communicatie van de classificatie worden de door het secretariaat vastgestelde pictogrammen gebruikt, en worden de voorschriften van het secretariaat gerespecteerd opdat de classificatie duidelijk zichtbaar en herkenbaar is (artikel 4, § 1, van het reglement).

3.3.2. Naar luid van artikel 7, § 1, van het samenwerkingsakkoord staat de Vlaamse Gemeenschap in voor het secretariaat voor de classificatie van films en stelt hiervoor het nodige personeel aan.

Bijgevolg komt de voormelde verordenende bevoegdheid toe aan ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap.

3.3.3. Vermits enkel de Vlaamse Gemeenschap instaat voor het secretariaat voor de classificatie van films, houdt die delegatie in hoofde van de andere partijen bij het samenwerkingsakkoord in dat ze niet betrokken zullen worden bij het tot stand komen van die voorschriften.

De Raad van State heeft er reeds herhaalde malen op gewezen dat de samenwerkingsakkoorden waarin artikel 92*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 voorziet, betrekking kunnen hebben op de gezamenlijke oprichting en het gezamenlijke beheer van gemeenschappelijke diensten en instellingen, op het gezamenlijk uitoefenen van eigen bevoegdheden, of op de gemeenschappelijke ontwikkeling van initiatieven, maar dat het sluiten van een samenwerkingsakkoord niet een uitwisseling, een afstand of een teruggave van bevoegdheden tot gevolg mag hebben. In een dergelijk geval zouden de door of krachtens de Grondwet bepaalde regels voor het vaststellen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten geschonden worden.

In dit geval komt de machtiging aan het secretariaat voor de classificatie van de film om voorschriften te bepalen die de aanbieders van films en bioscoopexploitanten in acht moeten nemen, wel degelijk neer op een afstand van bevoegdheid in hoofde van de partijen bij

het samenwerkingsakkoord die op generlei wijze betrokken worden bij het tot stand komen van die voorschriften.⁷

Bijgevolg is niet voldaan aan de vereisten vermeld in artikel 92*bis*, § 1, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

3.3.4. Daarbij komt nog dat de toekenning van regelgevende bevoegdheid aan een ambtenaar die geen politieke verantwoordelijkheid draagt ten opzichte van een democratisch verkozen vergadering, in principe ontoelaatbaar is, omdat afbreuk wordt gedaan aan het beginsel van de eenheid van verordenende macht en aan het beginsel van de politieke verantwoordelijkheid van de ministers. Enkel wanneer het gaat om maatregelen die een beperkte en technische draagwijdte hebben, kan een dergelijke delegatie worden aanvaard.

Aangezien in dit geval de door het secretariaat te bepalen voorschriften betrekking hebben op de wijze waarop de aanbieders van films en de bioscoopexploitanten zich tot het publiek richten, gaat het niet om een maatregel die een beperkte en technische draagwijdte heeft.

3.3.5. Uit wat voorafgaat vloeit voort dat aan het secretariaat voor de classificatie van de films geen verordenende bevoegdheid kan worden verleend.

3.3.6. Bovendien moeten in artikel 7, § 2, van het samenwerkingsakkoord de taken van het secretariaat op exhaustieve wijze worden opgesomd, zodat het voor de partijen bij het samenwerkingsakkoord duidelijk is welke die taken zijn (en dat die geen regelgevende bevoegdheid inhouden).

ONDERZOEK VAN HET SAMENWERKINGSAKKOORD

Artikel 1

4. In artikel 1, 3°, van het samenwerkingsakkoord moet voor de definitie van het begrip “[b]evoegde autoriteiten” niet naar de specifieke ministers worden verwezen die het samenwerkingsakkoord hebben ondertekend, maar in algemene termen naar de ministers bevoegd voor de filmkeuring.

---

⁷ Zie in dezelfde zin adv.RvS 63.940/VR van 9 oktober 2018 over een voorontwerp van decreet ‘houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van XX/XX/XXXX tussen de Federale Staat, de Franse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschap betreffende de culturele bescherming van het boek’, opmerking 6.2, *Parl.St.* VI.Parl. 2018-19, nr. 1772/1, 28-29.

Artikel 5

5.1. In artikel 5, § 1, derde zin, van het samenwerkingsakkoord schrijve men dat de leeftijdsclassificatie en de inhoudsclassificatie *van de trailer* worden aangepast aan de classificatie van de film.

5.2. Naar luid van artikel 5, § 2, van het samenwerkingsakkoord zorgt de bioscoopexploitant ervoor dat de leeftijdsclassificatie van een trailer, de leeftijdsclassificatie van de film “voorafgaand waaraan de trailer wordt vertoond”, niet overstijgt.

Die bepaling is op verwarrende wijze geformuleerd. Dat is des te meer het geval nu de memorie van toelichting het heeft over “de classificatie van de film die wordt vertoond voorafgaand aan de trailer”.

De vertoning van een film gaat normalerwijze de vertoning van een trailer niet vooraf, maar volgt erop. In artikel 5, § 2, van het samenwerkingsakkoord moet dan ook veeleer worden verwezen naar de film die wordt vertoond *na* de trailer in kwestie.

Deze opmerking geldt eveneens voor artikel 5, § 2, van het reglement.

Artikel 8

6.1. Naar luid van artikel 8, § 1, van het samenwerkingsakkoord is het secretariaat voor de classificatie van films bevoegd om, behoudens in de in paragraaf 2 van die bepaling vermelde gevallen, via bemiddeling een klacht zelf af te handelen binnen een termijn van vier werkdagen nadat de klacht is ingediend. Indien de klager zich niet kan vinden in het antwoord van het secretariaat, behandelt de klachtencommissie de klacht (artikel 8, § 3, van het samenwerkingsakkoord).

6.2. De vraag rijst vooreerst hoe die bepaling zich verhoudt met artikel 7, § 1, van het reglement, waarin wordt bepaald dat de klachtencommissie eerst oordeelt of de klacht ontvankelijk is. Moet het secretariaat het oordeel van de klachtencommissie over de ontvankelijkheid van de klacht afwachten, vooraleer het de klacht via bemiddeling probeert af te handelen? Kan, omgekeerd, de klachtencommissie nog tot de onontvankelijkheid van de klacht besluiten als het secretariaat in het kader van de bemiddeling de grond van de zaak reeds heeft onderzocht? Dit moet worden verduidelijkt.

6.3. Het samenwerkingsakkoord en het reglement voorzien in een strikte regeling van de termijnen binnen dewelke een klacht moet worden behandeld. Zo moet de klacht worden ingediend binnen twee weken vanaf het moment waarop de klager nadeel ondervond van een mogelijke overtreding (artikel 6, § 3, van het reglement), heeft de beklagde twee werkdagen te rekenen vanaf het ogenblik waarop hij op de hoogte is gesteld van de klacht om een schriftelijk verweerschrift in te dienen (artikel 7, § 3, van het reglement),⁸ heeft het secretariaat vier

---

⁸ Ofschoon te begrijpen valt dat in sommige gevallen snel moet worden opgetreden – zeker indien de film waarover de klacht gaat reeds wordt vertoond – rijst de vraag of dat altijd het geval zal zijn. Bovendien moet in elk geval een redelijke termijn worden gelaten voor het voeren van een verweer. Hierbij zal rekening moeten worden gehouden

werkdagen, te rekenen vanaf de indiening van de klacht voor de bemiddeling (artikel 8, § 1, van het samenwerkingsakkoord), en heeft de klachtencommissie vijf werkdagen te rekenen vanaf het ogenblik waarop de klacht wordt overgemaakt aan die commissie om ze te behandelen (artikel 10, § 2, van het samenwerkingsakkoord).

In artikel 8, § 3, van het samenwerkingsakkoord wordt echter niets bepaald omtrent de termijn binnen dewelke de klacht aanhangig moet worden gemaakt bij de klachtencommissie indien de klager zich niet kan vinden in het antwoord van het secretariaat voor de classificatie van films.

Meer in het algemeen is de te volgen procedure indien de klager zich niet kan vinden in het antwoord van het secretariaat niet duidelijk. Hoe wordt in dat geval de zaak aanhangig gemaakt bij de klachtencommissie? Moet de klager daartoe een verzoek indienen en zo ja, binnen welke termijn? Of maakt het secretariaat de klacht zelf over aan de klachtencommissie? Deze procedure, met inbegrip van de termijn binnen dewelke ze moet worden ingesteld, moet alleszins nader worden geregeld.

6.4. In artikel 8, § 1, van het samenwerkingsakkoord wordt gebruikgemaakt van het begrip “werkdagen”.

Volgens een vaste rechtspraak dekt de uitdrukking “werkdagen” behoudens andersluidende bepaling niet de zondagen en de wettelijke feestdagen, maar zijn zaterdagdagen daarentegen wel werkdagen.⁹

Als het de bedoeling van de stellers van het samenwerkingsakkoord is om voor de toepassing van dat akkoord de zaterdagdagen niet als werkdagen te beschouwen, zou deze tekst aangevuld moeten worden met een bepaling waarin vermeld wordt dat met het begrip “werkdagen” verwezen wordt naar alle dagen die geen zaterdag, zondag of wettelijke feestdag zijn.

Deze opmerking geldt ook voor artikel 10, § 2, van het samenwerkingsakkoord en voor artikel 7, § 3, van het reglement.

6.5. Het is onduidelijk wat bedoeld wordt met de omschrijving “een dusdanige herhaling van gelijkaardige overtredingen door de beklagde” in artikel 8, § 2, eerste lid, tweede streepje, van het samenwerkingsakkoord. Enerzijds is niet duidelijk op welke wijze “dusdanige” het woord “herhaling” kwalificeert. Anderzijds is ook niet duidelijk wat als herhaling telt: in een ruime lezing zou dit bijvoorbeeld kunnen slaan op verschillende opeenvolgende klachten bij het secretariaat, in een engere lezing bijvoorbeeld enkel op nieuwe klachten na een eerdere uitspraak van de klachtencommissie.

6.6. De term “beklaagde” heeft een specifieke strafrechtelijke connotatie die hier niet gepast is.

---

wanneer het secretariaat overeenkomstig artikel 10, § 4, van het samenwerkingsakkoord wordt gevraagd die termijn te verlengen.

⁹ Zie bijvoorbeeld: RvS 20 mei 2010, nr. 204.165, Piret; 11 februari 2014, nr. 226.375, Libert.

Deze opmerking geldt ook voor artikel 10, §§ 3 en 4, van het samenwerkingsakkoord en voor artikel 7, §§ 2 tot 4, van het reglement.

Artikel 9

7. De regeling van de samenstelling van de klachtencommissie in artikel 9, § 2, van het samenwerkingsakkoord is lacunair. Zo wordt met bijzonder breed geformuleerde categorieën gewerkt en is het niet altijd duidelijk aan welke vereisten voldaan moet zijn om in aanmerking te komen voor de commissie.¹⁰ Ook is het niet aangewezen om in een regelgevende tekst bepaalde categorieën van personen bij wijze van voorbeeld aan te halen, en nog minder om die opsomming van voorbeelden af te sluiten met een beletselteken.

Artikel 11

8. Uit artikel 11, § 2, van het samenwerkingsakkoord vloeit voort dat het reglement dat in bijlage is opgenomen, kan worden gewijzigd op voorstel van de stuurgroep en mits goedkeuring door “elke bevoegde autoriteit”. Zoals vermeld in opmerking 4 worden hiermee de ministers bevoegd voor de filmkeuring bedoeld.¹¹

Vermits het reglement deel uitmaakt van het samenwerkingsakkoord, komt deze bepaling erop neer dat in een vereenvoudigde wijzigingsprocedure van het samenwerkingsakkoord wordt voorzien.

In het verleden heeft de Raad van State er reeds op gewezen dat om een samenwerkingsakkoord te wijzigen, de procedures die vastgesteld zijn in artikel 92*bis*, § 1, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 in acht moeten worden genomen, wat onder meer betekent dat een nieuw samenwerkingsakkoord moet worden gesloten en dat de genoemde wijzigingen pas gevolg kunnen hebben nadat zij bij decreet zijn goedgekeurd.¹²

---

¹⁰ Zo rijst bijvoorbeeld de vraag of het volstaat dat iemand over een bachelor of een master in de rechten beschikt om als jurist te worden beschouwd, dan wel of hij een juridisch beroep moet uitoefenen. Tevens rijst de vraag of de vereiste expertise in de kinder- en jeugdpsychologie moet worden aangetoond aan de hand van een diploma, of dat die ook kan blijken uit een ervaring in de sector.

¹¹ Het is niet duidelijk of elke minister afzonderlijk een beslissing in die zin moet nemen, dan wel of het gaat om een gezamenlijke beslissing van alle bevoegde ministers.

¹² Adv.RvS 25.642/VR van 3 maart 1997 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 12 november 1997 ‘houdende goedkeuring van het Samenwerkingsakkoord tussen het Vlaamse Gewest en het Waalse Gewest inzake de grondwaterlaag in de Kolenkalk in het gebied van Doornik’, opmerking 2 bij artikel 1 van het samenwerkingsakkoord, *Parl.St.* VI.Parl. 1996-97, nr. 736/1,12-13. Zie ook adv.RvS 38.197/4 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 30 december 2005 ‘houdende instemming met het Overeenkomst van 4 april 2003 met het oog op de verwezenlijking van het programma van het gewestelijk expresnet van, naar, in en rond Brussel’, opmerking 8, *Parl.St.* Kamer 2004-05, nr. 51-1911/1, 15; adv.RvS 53.372/VR van 18 juni 2013 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 15 juni 2017 ‘portant assentiment à l’accord de coopération entre l’Etat fédéral, la Région flamande, la Région wallonne et la Région de Bruxelles-Capitale concernant la mise en oeuvre du règlement (CE) n° 1221/2009 du Parlement européen et du Conseil du 25 novembre 2009 concernant la participation volontaire des organisations à un système communautaire de management environnemental et d’audit (EMAS), et abrogeant le règlement (CE) n° 761/2001 et les décisions de la Commission 2001/681/CE et 2006/193/CE’, opmerking 9, *Parl.St.* W.Parl. 2016-17, nr. 799/1, 29.

Zelfs indien, naar het voorbeeld van internationale verdragen, in een vereenvoudigde wijzigingsprocedure zou kunnen worden voorzien,¹³ moet er in dit geval op worden gewezen dat het reglement verplichtingen bevat voor de aanbieder van een film en de bioscoopexploitant die een inmenging inhouden in de vrijheid van meningsuiting. De wijziging van een dergelijke regeling betreft kwesties die verband houden met de grondrechten, die niet aan een goedkeuringsbeslissing van de ministers bevoegd voor filmkeuring kunnen worden overgelaten.

Artikel 14

9.1. Naar luid van artikel 14, § 1, laatste zin, van het samenwerkingsakkoord worden de toekomstige bijdragen van elke partij in de financiering van de classificatie van films bepaald “op basis van de officiële cijfers gekend op datum van het jaartal van betaling”. Het is niet volledig duidelijk wat hiermee wordt bedoeld. Wordt als uitgangspunt genomen het cijfer op 1 januari van het jaar in kwestie of op het ogenblik dat, overeenkomstig de tweede paragraaf van die bepaling, het verzoekschrift tot betaling van een voorschot wordt opgemaakt? Of wordt het voorschot berekend aan de hand van de cijfers die in het begin van het jaar beschikbaar zijn, en worden voor de berekening van het resterende bedrag die cijfers in de loop van het jaar herbekeken? Dit moet worden verduidelijkt.

9.2. In artikel 14, § 2, van het samenwerkingsakkoord wordt gewag gemaakt van “een verzoekschrift tot betaling [van een voorschot] met een inschatting van de jaarlijkse kostprijs” en van “een verzoekschrift tot betaling [van het resterende bedrag] met een berekening van de definitieve kostprijs”. Ook deze bepalingen zijn onduidelijk. Zo rijst de vraag wie de verzoeken in kwestie formuleert, de Vlaamse Gemeenschap dan wel het secretariaat? In het eerste geval rijst de vraag wie de berekeningen maakt aan de hand waarvan die verzoekschriften worden opgesteld. Ten slotte moet er ook op worden gewezen dat geen rekening lijkt te worden gehouden met de mogelijkheid dat het door de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap of de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betaalde voorschot te hoog zou zijn en dat er geen resterend bedrag moet worden betaald, maar er veeleer in een terugbetaling moet worden voorzien.

Artikel 15

10.1. Naar luid van artikel 15 van het samenwerkingsakkoord zal het Duitse classificatiesysteem¹⁴ worden toegepast op “Duitse films en op in het Duits gedubde films”. Voor films geproduceerd of gedubd in een andere taal dan het Duits, en die verdeeld worden door een Belgische distributeur, wordt het classificatiesysteem waarin artikel 2 van het samenwerkingsakkoord voorziet, toegepast.

---

¹³ Zie Y. PEETERS, *De plaats van samenwerkingsakkoorden in het constitutioneel kader*, Brugge, die Keure, 2016, 312-315.

¹⁴ Namelijk de Freiwillige Selbstkontrolle der Filmwirtschaft GmbH (FSK), die tot stand gekomen is op grond van § 14(2) van de Jugendschutzgesetz.

Uit het opschrift bij die bepaling (“Hoofdstuk XI: Uitzonderingspositie Duitstalige Gemeenschap”) en uit de memorie van toelichting bij het voorontwerp blijkt dat deze bepaling enkel van toepassing is op films vertoond in een bioscoop die gelegen is op het grondgebied van de Duitstalige Gemeenschap. Dat blijkt echter niet uit de tekst van artikel 15 van het samenwerkingsakkoord. Integendeel, die bepaling heeft een algemene draagwijdte, zodat ook in het Duits gesproken of gedubde films die worden vertoond in een bioscoop die is gelegen in het Nederlandse taalgebied, het Franse taalgebied of het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, onderworpen zouden worden aan het Duitse classificatiesysteem, hetgeen tot een onverantwoord verschil in behandeling aanleiding zou geven.

Bijgevolg moet het territoriale toepassingsgebied van de regeling waarin artikel 15 van het samenwerkingsakkoord voorziet, in de tekst zelf van die bepaling worden verduidelijkt.

10.2. Tevens moet worden gepreciseerd wat wordt bedoeld met “Duitse films”. Het is onduidelijk of het gaat om films waarin (hoofdzakelijk) Duits wordt gesproken, dan wel om films van Duitse (co-)producenten. Enkel in het eerste geval lijkt de ontworpen regeling bestaanbaar met het grondwettelijke beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

10.3. Artikel 15 van het samenwerkingsakkoord voorziet voor “Duitse films” en in het Duits gedubde films enkel in een afwijking wat het toe te passen classificatiesysteem betreft. Voor de rest blijft het samenwerkingsakkoord en het reglement erbij onverkort van toepassing. De vraag rijst of die regeling steeds bestaanbaar zal zijn met het Duitse classificatiesysteem. Zo wordt in artikel 4, § 1, van het samenwerkingsakkoord bepaald dat de aanbieder van de film de film classificeert, terwijl het Duitse classificatiesysteem ervan uit lijkt te gaan dat de classificatie door de Freiwillige Selbstkontrolle der Filmwirtschaft GmbH gebeurt.¹⁵ In het licht hiervan rijst ook de vraag of een aanbieder van “Duitse films” of in het Duits gedubde films die worden vertoond in een bioscoop in de Duitstalige Gemeenschap, met toepassing van artikel 4, § 2, van het samenwerkingsakkoord het secretariaat voor de classificatie van films zou kunnen verzoeken om tot de classificatie over te gaan.

10.4. Uit wat voorafgaat vloeit voort dat artikel 15 van het samenwerkingsakkoord grondig moet worden herbekeken.

Artikelen 18 tot 20

11.1. Bij de artikelen 18 tot 20 van het samenwerkingsakkoord wordt een vrij ingewikkeld geheel van bepalingen ingevoerd betreffende de inwerkingtreding van dat akkoord, de gedeeltelijke uitwerking ervan (wat blijkbaar weergegeven wordt met het woord “toepassingsgebied” in het opschrift van hoofdstuk XIV) en de opheffing (in het Frans “Abrogation” en niet “Résiliation”, zoals in het opschrift van hoofdstuk XIV) van de vroegere regelgeving:

---

¹⁵ Zie § 9(1) van de Grundsätze der Freiwilligen Selbstkontrolle der Filmwirtschaft GmbH van 1 december 2012.

- bij artikel 19, § 1, wordt bepaald dat dit samenwerkingsakkoord in werking treedt “op de dag van publicatie van de laatste instemmingsakte in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van (...) artikel 18, §1, dat in werking treedt 6 maanden na de publicatie van de laatste instemmingsakte in het Belgisch Staatsblad”;

- bij dat artikel 18, § 1, wordt de “wet van 1 september 1920 waarbij aan minderjarigen beneden de 16 jaar toegang tot de bioscoopzalen wordt ontzegd, (...) opgeheven zes maanden na publicatie van de laatste instemmingsakte in het Belgische Staatsblad”;¹⁶

- artikel 19, § 2, strekt er blijkbaar niet toe vast te stellen op welke datum het samenwerkingsakkoord in werking treedt, wat geregeld wordt in paragraaf 1 van dat artikel 19, maar bepaalt de uitwerking (of het toepassingsgebied) ervan wat betreft de verplichtingen die op de aanbieders rusten: het samenwerkingsakkoord zou van toepassing zijn “op alle films die aan beide van de volgende criteria voldoen: 1° alle films die voor het eerst worden vertoond in een Belgische bioscoop na de inwerkingtreding van dit akkoord; 2° alle films die geprogrammeerd zijn in een Belgische bioscoop 6 maanden na de inwerkingtreding van dit akkoord”;

- bij artikel 19, § 3,¹⁷ verbinden de partijen zich ertoe om, zodra dit samenwerkingsakkoord in werking getreden is, “onmiddellijk te starten met de voorbereidingen om het classificatiesysteem operationeel te maken”;

- bij artikel 18, § 2, wordt, “vanaf de inwerkingtreding van dit samenwerkingsakkoord”, dat wil zeggen vanaf “de dag van publicatie van de laatste instemmingsakte in het Belgisch Staatsblad” (artikel 19, § 1), “[h]et samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van Brussel-Hoofdstad betreffende de oprichting, samenstelling en werking van de intergemeenschapscommissie voor de filmkeuring, van 27 december 1990” opgeheven;

- bij artikel 20 wordt de toepassing in de tijd geregeld van het samenwerkingsakkoord: het “wordt afgesloten voor een periode van twee jaar, te rekenen vanaf 6 maanden na de publicatie van de laatste instemmingsakte in het Belgisch Staatsblad”, dat wil zeggen niet met ingang van de inwerkingtreding ervan, maar met ingang van hetgeen lijkt voort te vloeien uit het begin van de toepassing van het samenwerkingsakkoord op basis van artikel 19, § 2, van dat samenwerkingsakkoord, en, logischerwijze, met ingang van de opheffing, krachtens artikel 18, § 1, van de wet van 1 september 1920 ‘waarbij aan minderjarigen beneden de 16 jaar toegang tot de bioscoopzalen wordt ontzegd’; die geldigheidsduur kan verlengd worden via een “stilzwijgende verlenging”, met dien verstande dat er eveneens een mechanisme van eenzijdige opzegging bestaat welke opzegging alleen geldt voor de partij die het akkoord opgezegd heeft.

Die artikelen 18 tot 20 strekken er blijkbaar niet toe te voorzien in een overgangsregeling:

---

¹⁶ Gelet op het slot van artikel 19, § 1 (“met uitzondering van (...) artikel 18, §1, dat in werking treedt 6 maanden na de publicatie van de laatste instemmingsakte in het Belgisch Staatsblad”), zijn de woorden “zes maanden na publicatie van de laatste instemmingsakte in het Belgische Staatsblad”, in artikel 18, § 1, overbodig.

¹⁷ Bedoeld wordt de *tweede* paragraaf 2 van artikel 19, die vernummerd moet worden tot artikel 19, § 3.

- noch voor de films die reeds vertoond zijn voor de dag van de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van de laatste akte waarbij met het samenwerkingsakkoord ingestemd wordt en die na die dag nogmaals vertoond worden;

- noch voor de films die reeds voor die dag vertoond zijn en die men blijft vertonen gedurende zes maanden en langer na diezelfde dag;

- noch voor de films die reeds vertoond zijn tussen die dag en de dag voor het verstrijken van een termijn van zes maanden die ingaat op die dag, en die men blijft vertonen gedurende zes maanden en langer na die dag.

In het opschrift van hoofdstuk XIV wordt overigens geen gewag gemaakt van “overgangsbepalingen”.

11.2. Die bepalingen zijn opgenomen in een hoofdstuk XIV, dat, los van de voorgaande opmerkingen en die welke nog volgen, als opschrift beter “Slotbepalingen” zou krijgen.

11.3. De moeilijkheden voor het interpreteren en dus ook voor het beoordelen van dit dispositief vloeien hoofdzakelijk voort uit de gebrekkige redactie van artikel 19, § 2, ervan en uit het ontbreken van overgangsbepalingen.

11.4. Uit de wijze waarop de inleidende zin van dat artikel 19, § 2, geredigeerd is, blijkt dat voldaan moet zijn aan elk van beide criteria die verderop in het artikel vermeld staan opdat die bepaling van toepassing is. Volgens de memorie van toelichting is het samenwerkingsakkoord “van toepassing op alle films die voor het eerst worden vertoond in een Belgische bioscoop na de inwerkingtreding van het akkoord en die bovendien films zijn die geprogrammeerd zijn in een Belgische bioscoop 6 maanden na de inwerkingtreding van dit akkoord”.¹⁸

Daaruit volgt dat dit samenwerkingsakkoord slechts zal gelden voor de films die voor het eerst vertoond worden na de dag van de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van de laatste akte waarbij met dit samenwerkingsakkoord ingestemd wordt (artikel 19, § 2, 1°, *juncto* artikel 19, § 1) en die bovendien zes maanden en langer na die datum vertoond worden (artikel 19, § 2, 2°, *juncto* artikel 19, § 1).

Voor die interpretatie is eveneens steun te vinden in artikel 18, § 1, waaruit blijkt dat tijdens die termijn van zes maanden de huidige regeling, die voortspuit uit de wet van 1 september 1920, nog steeds van toepassing zal zijn op de films die vertoond worden tot zes maanden na de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* van de laatste akte waarbij met dit samenwerkingsakkoord ingestemd wordt, zelfs indien die film binnen die termijn van zes maanden voor het eerst vertoond wordt. Voor die interpretatie is tevens steun te vinden in het feit dat luidens artikel 20, hoewel dit samenwerkingsakkoord in werking treedt op de dag van

---

¹⁸ Als dat de bedoeling was, had men er beter aan gedaan om achteraan in de inleidende zin te schrijven “aan beide volgende criteria”, of nog duidelijker “aan beide volgende criteria samen” of om het woord “en” in te voegen achteraan in de bepaling onder 1°. Zo ook zou het raadzaam geweest zijn te vermijden om nu eens, in de bepaling onder 1°, te werken met het criterium van het vertonen, en dan weer, in de bepaling onder 2°, met dat van het programmeren. In het vervolg van deze opmerking moet artikel 19, § 2, aldus gelezen worden dat zowel in de bepaling onder 1° als in de bepaling onder 2° met hetzelfde criterium gewerkt wordt.

bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van de laatste akte waarbij daarmee ingestemd wordt, de geldigheidsduur van dit akkoord niet ingaat op die dag, maar zes maanden later, wat erop lijkt te wijzen dat artikel 19, § 2, louter strekt tot het regelen van de toepassing in de tijd van bepaalde onderdelen van het samenwerkingsakkoord en het toepassingsgebied ervan en niet tot het vaststellen van een overgangsregeling.

11.5. Bij ontstentenis van overgangsbepalingen moeten uit een dergelijk dispositief blijkbare de volgende consequenties getrokken worden:

- de films die voor de dag van de bekendmaking van de laatste instemmingsakte van het samenwerkingsakkoord in het Belgisch Staatsblad reeds in een Belgische bioscoop worden of waren vertoond,¹⁹ ontsnappen volledig aan de ontworpen regeling, ook al worden ze meer dan zes maanden na die inwerkingtreding in een Belgische bioscoop (eventueel opnieuw) vertoond en ook al is de voorheen geldende regeling niet langer op die films van toepassing;

- een film die voor het eerst wordt vertoond na de inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord, maar voor de termijn van zes maanden is verstreken, waarvoor op dat ogenblik de huidige, uit de wet van 1 september 1920 voortspuitende, regeling geldt, wordt dan aan de ontworpen regeling onderworpen wanneer de film in kwestie na het verstrijken van die termijn van zes maanden nog steeds wordt geprogrammeerd, wat dus impliceert dat voor dezelfde film achtereenvolgens twee onderscheiden regelingen zouden gelden.

De eerste van die beide consequenties zou niet aanvaard kunnen worden in het licht van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Wat de tweede consequentie betreft, dienen de stellers van het samenwerkingsakkoord na te gaan of die wel in hun bedoeling lag.

11.6. De artikelen 18 tot 20 moeten grondig herzien worden teneinde:

- de moeilijkheden die ze doen rijzen qua interpretatie weg te nemen, in het bijzonder wat artikel 19, § 2, betreft;

- niet langer een onderscheid te maken tussen de inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord en de toepassing ervan maar op dit punt veeleer te kiezen voor een dispositief waarin bepaald zou worden dat het in principe in werking treedt op een bepaalde dag (die, zoals thans in artikel 19, § 1, bepaald wordt, de dag zou kunnen zijn van de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van de laatste akte waarbij met dat akkoord ingestemd wordt), zij het dat de inwerkingtreding uitgesteld wordt (bijvoorbeeld gedurende zes maanden vanaf die dag) wat betreft de nader aan te geven bepalingen die verband houden met de verplichtingen die gelden voor de “aanbieders” en de daaraan verbonden verplichtingen (bijvoorbeeld inzake de mechanismen om bij het secretariaat tot verzoening te komen of de wijze waarop klachten

---

¹⁹ Hiermee wordt dus bedoeld zowel op de films die reeds vertoond worden vóór de dag van de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* van de laatste akte waarbij met dit samenwerkingsakkoord ingestemd wordt en op die dag nog steeds vertoond worden als op de films die reeds vertoond worden vóór de dag van de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* van de laatste akte waarbij met dit samenwerkingsakkoord ingestemd wordt en op die dag niet meer vertoond worden, maar naderhand nog vertoond zouden kunnen worden.

ingediend en behandeld moeten worden of de opheffing van de wet van 1 september 1920), wat de mogelijkheid zou bieden om de structuren waarin het samenwerkingsakkoord voorziet, op te richten binnen de termijn van zes maanden tussen de inwerkingtreding van zowel de ene als de andere categorie van pertinente bepalingen van het samenwerkingsakkoord;²⁰

- artikel 19, § 2, waarvan de redactie herzien en hoe dan ook verduidelijkt dient te worden, op te stellen als een overgangsregeling waarbij de toepassing van het samenwerkingsakkoord op films die worden vertoond op het ogenblik dat de pertinente bepalingen van het samenwerkingsakkoord in werking treden, wordt geregeld, zulks met naleving van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, door rekening te houden met alle mogelijke gevallen (het is eigen aan overgangsbepalingen dat daarbij bepaald wordt of gedurende een, eventueel in de tijd beperkte periode die ingaat na de inwerkingtreding of het van toepassing worden van een nieuw dispositief, de gelding gehandhaafd wordt van regelingen die opgeheven worden op de dag van die inwerkingtreding, welke dag per definitie samenvalt met de inwerkingtreding van de opheffing van de oude teksten).

Dat zou impliceren dat het toepassingsgebied van het samenwerkingsakkoord niet geregeld zou worden in de slotbepalingen, aangezien slotbepalingen daartoe niet dienen.

Ter voorkoming van een gebrek aan samenhang tussen artikel 19, § 1, en artikel 20 van het samenwerkingsakkoord is het bovendien raadzaam om de kwestie van de toepassing in de tijd van het samenwerkingsakkoord niet in artikel 20 te regelen en dat artikel volledig te wijden aan de voorwaarden waarop dat samenwerkingsakkoord verlengd of opgezegd zou kunnen worden en aan de gevolgen van die opzegging voor de overige partijen, door te bepalen dat de termijn na afloop waarvan het mogelijk zou zijn dit samenwerkingsakkoord te verlengen of op te zeggen, niet ingaat zes maanden na de inwerkingtreding van dit samenwerkingsakkoord, maar wel de dag zelf waarop het in werking treedt.²¹

Reglement voor de classificatie van films die voor het eerst vertoond worden in een Belgische bioscoop

Artikel 2

12. In paragraaf 4 van artikel 2 van het reglement, dient verwezen te worden naar de “paragrafen 1 tot 3” in plaats van naar de “§§ 1 tot en met 4 van dit artikel”.

---

²⁰ Dat is blijkbaar de strekking van artikel 19, § 3, van het samenwerkingsakkoord.

²¹ Met het oog op het bereiken van de doelstelling die de stellers van het samenwerkingsakkoord blijkbaar nastreven, zou in dat geval bepaald kunnen worden dat de termijn van twee jaar, die per hypothese ingaat de dag van de inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord, tweeënhalf jaar bedraagt volgens de regeling waarin het akkoord voorziet.

Artikel 4

13. De strekking van artikel 4, § 2, tweede zin, van het reglement komt niet duidelijk tot uiting. De tekst moet verduidelijkt worden.

Artikel 7

14.1. In artikel 7, § 1, *in fine*, van het reglement dient rekening te worden gehouden met het geval dat geen classificatie plaatsgevonden heeft, zoals het geval is in artikel 6, § 1, van het reglement.

14.2. In de Nederlandse tekst van artikel 7, § 2, van het reglement moeten de woorden “op er” worden vervangen door de woorden “er op”.

14.3. In artikel 7, § 5, van het reglement schrijve men niet “uitspraak” maar “beslissing”.

Deze opmerking geldt eveneens voor artikel 8, § 1, tweede streepje, en § 2, derde streepje, van het reglement.

Artikel 8

15. In de Nederlandse tekst van artikel 8, § 3, van het reglement moet de zinsnede “sanctie, worden voldaan;” worden vervangen door de zinsnede “sanctie worden voldaan.”.

ONDERZOEK VAN HET VOORONTWERP

Artikel 3

16. Naar luid van artikel 3 van het voorontwerp deelt de minister bevoegd voor de filmkeuring elke wijziging van de bijlage van het samenwerkingsakkoord mee aan de Vlaamse Regering, die dit vervolgens meedeelt aan het Vlaams Parlement.

Er moet aan worden herinnerd dat, vermits die wijzigingen van de bijlage bij het samenwerkingsakkoord neerkomen op een wijziging van het samenwerkingsakkoord zelf, dit niet bij beslissing van de ministers bevoegd voor de filmkeuring kan gebeuren.²² Artikel 3 van het voorontwerp kan dan ook enkel worden behouden voor zover wordt voorzien in de mededeling aan het Vlaams Parlement van een *voorgenomen* wijziging, zonder dat die mededeling de geëigende procedure om het samenwerkingsakkoord te wijzigen kan vervangen.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT

---

²² Opmerking 8.